

Szendi Nóra

HOGY ÉREZZE A TÖRÖDÉST

RÉSZLET A *VAN ILYEN* CÍMŰ KÉSZÜLŐ REGÉNYBŐL

Sanyi. Már kértelek ezerszer, hogy ne gyújts itt rá.

Igen? Sanya rágyújt. Érdekes, nem emlékszek. Élvezettel, hosszan slukkol, ráérősen eregeti a füstöt. Megpiszkálja a parázssal az egyik csigát a hamutálban.

Csabi megrándul, mint akin friss sebet bökődnek. Sanyi. Elvetélt kísérlet szigorú hangszín megütésére. Kérlek. Elég mutálósra sikerül.

Sanya fáradtságot mímelő, bár inkább jólesőnek tetsző nyögéssel feltápaszkodik. A szájában billeg a cigaretta. Babett a kávéfőzőnél mojol. Rákapott a limited edition-ös ízekre. Csabi rendelt neki az évszakhoz illő kapszulaválogatást, bármit is jelentsen ez. Babett a közjátékra hátrasandít, figyelmesen követi a tekintetével az aszimmetrikusan meg-megdöccenő lépteket.

Sanya kidugja a fejét az ablakon, jobbra-balra kémlel. Folyton ilyeneket csinál. Rendkívül nyugtalanító. Fesztelenül, zsebre vágott kézzel beögyeleg a lakásba, és egy gyakorlott betörő alaposágával, fejét féloldalt biccentve pásztáz körbe. Csücsörít. Hunyorít. Vizsgálódik. Méricskél. Birtokba veszi a teret. Egy helyben állva is minden irányban szétterjed a térben.

Most épp az ablakkeretet tanulmányozza. Megkocogtatja. Szopáztatja a fogai közé szorított bagót, és bólogat. Aztán váratlanul, mint aki egyszerre ráunt a szakértésre, visszafordul. Sárgásbarna ragadozótekintete megállapodik Csabin. A bűdös kábódat meg lehet benn szívni, mi? Röhög.

Csabi kinyitja a száját. Pár másodpercnyi tátogó küszködés, hátha nyelvel valahogy kikotorható a frappáns válasz. Nyilván semmi. Önkéntelenül a hamutálhoz nyúl, hogy megigazítsa, bár teljesen mindegy, az asztal mely pontján helyezkedik el. Határozatlanul feláll, értelmet adni a mozdulatnak, ami persze megint csak hülyeség, a hamutál kiürítése, most már minek, pont most minek. Áll a hamutállal, és bizonytalanul, szinte esdeklőn Sanya felé nyújtja.

Babett lusta csípőbillegéssel korzózik be a képbe. Könnyed mozdulattal kiemeli Csabi kezéből a hamutálat. Gyere, elszívok veled egy cigit az erkélyen! Megkínálsz? Elszívunk egy cigit az erkélyen. Nem kérdés, kinyilatkoztatás.

A Sanyinak ez a féloldalas, sanda mosolya. A jobb első őrlőfoga hiányzik. Évek óta, Csabi már nem emlékszik, hogy miért. Talán soha nem is kérdezte meg. Ugyanazért nem kérdezte meg, amiért azt sem kérdezi meg, hogy mi az a seb ott a Sanyi szemöldökén.

Hát nem is tudom. A Sanyinak ez a hátborzongató, csontig szemrevételezős mosolya. A kedvedért talán elszívok egy cigit az erkélyen. De csak a te kedvedért. Látványosan Csabira kacsint.

Szívjátok el itt. Csabi megtörtén legyint. A legyintés legalább egy pillanatra új funkciót ad az imént még a hamutálat szorongató kezének, amely most ismét a combja mellé hanyatlik. Már tök mindegy. Kiszellőzik. Szívjátok.

Sanya és Babett farkasszemet néznek. Az még a Sanyi mosolyánál is hátborzongatóbb, ahogy a Sanyi mosolya Babett arcán tükröződik. A Sanyi Babetten tükröződik. Babettnek ez az egész nem hátborzongató. Babett mintha valahogy tudná a Sanyit. Csabi áll. Kiáll a pillanatból. A hangja, ahogy megismétli, hogy szívják, egy másik jelenetből szól. Üvegen túlról hallja, ők meg, úgy tűnik, sehogy sem. Lehet persze, hogy csak a második délelőtti cigi leszállóága miatt. A második délelőtti cigi miatt, amit a Sanyi betoppánása előtt szívtak el. Aminek a békés bekúszását és kellemes rápakolódását az első délelőtti cigire épp teliberongyolta a Sanyi. Igen, talán a második cigi miatt. Mármint nem a második cigi miatt, hanem az egyszerre tompító és majréztató leszállóága miatt, illetve a második cigi leszállóágát stratégikusan még a platón megelőző harmadik cigi kényszerű elmaradása miatt. Csabi áll, teljesen funkciótlannul. Az az érzése, hogy ők is mondanak valamit, csak azt meg ő nem hallja. Össze kell szednie magát.

Na? Babett állával a levegőbe bökök, mintha láthatatlan tekegolyót gurítana vele Sanya felé. Az egész jelenetet továbbgördíti.

Sanya lusta, megadó mosollyal pislant. Hanyagul összevágja a sarkait, szalutál. Jól van, főnökasszony. Lepöcköli a cigarettát a belső kertbe.

Csabi összerázkódik, mint aki álmában eltaknyolt. Rendben, persze, ki-mehettek az erkélyre, tüsténkedik megélénkülve, csak akkor adok egy, egy, egy, ütközik a hirtelen felpörgéstől szótalálási nehézségekbe, adok mindjárt e-

És azt ki fogja összeszedni, int Babett a belső kert felé.

Meccsodát, keziccsókolom, érdeklődik az idomárnak nagyvonalúan engedelmessé tigrisből pillanatok alatt jovialis moncsicsivé vedlő Sanya.

Babett a mutatóujját lengeti. Nevet. Nagyon jól tudod, hogy micsodát.

Mind a hárman nagyon jól tudják, hogy a földszinti szomszédától parázó Csabi fogja összeszedni.

Várjál, fél pillanat, és adok egy papucsot, igyekezz visszanyerni az élete feletti uralmat vagy legalább a látszatát Csabi.

Sanya lassan felé fordul, mintha most venné észre. Mi a gecinek?

Csabi túlmozgásosan nyomorgatja a kezét. Le kéne venni a cipődet, ha átmész a hálósobán, jó, lécci.

Smasszerkodik, kiskakukk? Sanya a fejét csóválja. Isten faszába, mennyi szabály.

Sanya és Babett az erkélyen dohányoznak. A kezükben kávésbögre.

Csak szívom a vérét, somolyog Sanya, nem kell komolyan venni. Sok vagyok néha, mi? Kutakodón Babettre sandít. Néha nem értek a szóból. Lesütö a szemét. Nem kell komolyan venni.

Vágom. Babett felfelé fújja a füstöt. A Csabi kicsit olyan, hogy kiváltja ezt az emberből. Cinkos mosollyal keresi Sanya pillantását. Csomószor így ingerem van baszkurálni a Csabit, mert annyira ráfeszül mindenre, tegnap is elk-

Jó gyerek, bólogat Sanya. A tekintete elúszik Babett válla fölött. Csak sok a baja. Lelkileg érte. Kisebbrendű komplexusból kifolyólag.

Vágom. Túlgondolja a dolgokat. Folyton kombinál. Mert túl okos, azért is. Babett büszke mosollyal felszegi a fejét. Aki okos, annak mindig nehezebb. Annak mindig több az ilyen agyi történése. Tegnap is kitalálja, ezt figyelj, hogy neki orr-rákja van. Mondom neki, Csabi, ne gyere már a faszágoddal, keress rá, nincs olyan, hogy orr-rák, ezeket te flesseled. Persze azon-

Orr-rák, ismétli Sanya bugyuta vigyorral. Orr-rák. Ez jó. Göcögve röhög. Fikarák. Seggrák.

Vihognak.

Csabi görnyedten ül. Ellenállhatatlan vágyat érez, hogy sodorjon egy harmadik cigit. Egy harmadik cigit, csak magának. Nem fogják megtudni. Egy privát cigit, kizárólag magának. Sodor egy cigit, egy egészen gyenge cigit, egy párslukkos minicigit, nem is harmadikat, inkább két és felediket, lemegy összeszedni a Sanyi dekkjét a belső kertben, és valahol elszívja. Leér, egy perc, megkeresi és összeszedi a dekket, fél perc, elszívja a cigit, két

perc, visz Listerine-t, öblöget, Visine-t, csepegtet, mindez együtt fél perc vagy annyi sem, visszaér, egy perc. Csabi rándulásszerűen felpattan.

Szóval persze azonnal rá a Google-ra, ezt Babett, mintha fejest ugrana egy medencébe, egymáshoz simított tenyerekkel íves mozdulatot téve, a térdét rogyasztva-egyenesítve imitálja is, vetődik rá azonnal a Google-ra, és hát van orr-rák, képzeld el, én se vágtam, van ilyen, de mondom neki, Csabi, menj már, full egészséges vagy, max sportolnod kéne, nincs semmi bajod, pattingassad magad, hogy levezesd a feszkót, meg amúgy se ártana neki, most nem azért mondom, és ezt neki is mindig ilyen tök tapintatosan tálalom, de egy kis edzés nem ártana neki, na mindegy, szóval kitalálja magának mindig a műsort, ha épp nincs semmi baja.

Ja. Sanya fókuszvesztett tekintete ismét valami távoli pont felé lebeg. Jó gyerek. Kenetteljes tónusra vált. Szeressed, mert arra mindennél nagyobb szüksége van.

Szeretem, vágja rá Babett önérzetesen. Nem azért mon-

Nagyon szeressed. Sanya ájtatos komolysággal Babett szemébe néz. Megérezem, ha kivan. A szívére szorítja tömzsi mancsát. Itt érzem bent, ha kivan.

Nem tudják meg. Csabi az evőeszközös fiók felé surran. Menet közben szökken egyet, irányt vált, az ablakhoz sprintel, mert az a balsejtelme támad, hogy a Sanyi lepöckölt cigije felgyújtott valamit, vagy ha fel nem is gyújtott, valami nehezen kimagyarázható problémát okozott. Csabi nekifohászodik, hogy kidugja a fejét az ablakon, és szembenézzen a nehezen kimagyarázható problémával, a bűzölgő dekket lincshangulatban körbeálló szomszédsággal, a macskával, amire ráesett a dekk, és kiégette a szőrét, a gyerekekkel, akire ráesett a dekk, és kiégette a szemét. Csabi óvatosan kidugja a fejét az ablakon. Nyikordulás a hálószoza felől. Csabi visszaiszkol az asztalhoz, és iménti pozíciójába görnyed. Fülel. Nem tudhatják meg. Csabinak egy pillanatig nem jut eszébe, voltaképp micsodát.

Kérsz még egyet? Sanya megpöcköli a cigarettásdoboz alját. Babett orra alá dugja.

Igaziból nem dohányzom annyira.

Na csak szívjad, hercegnő.

Babett merengve eregeti a füstöt. Még soha senkit nem szerettem ennyire. Ha valakit megszeretek, azt így belülről érzem. Ha fáj neki, azt belülről érzem, de nem az, hogy megsajnálom, hát meg is sajnálom, persze, de érzem a testemben, a testemben érzem azt a fájdalmat, mintha én volnék ő. Vagy fordítva.

Tátika figyelmesen bólogat. Értem, amit mondasz.

Szerintem mostanában jobban van. Mióta együtt vagyunk. Nem azért mondom, hogy miattam, de azért miattam is. Én is jobban vagyok. Jobban vagyunk.

Az jó. Néha idejövök, önteni belé az életet. Jövök, szívom a vérét, tolom neki a hülyeséget. Hogy érezze a törődést.

Egyedül laksz?

Ja. Vagy hát haverral, csak azt nem mindig veszem emberbe. Muterja fizeti neki a lakbért, azt meregeti, a seggét a világba. Sanya megszívja az orrát, hegyeset köp az erkélykorláton túlra. Babett magába nyeli a vihogást, lopva kiles az utcára. Egy babakocsis nő fog áthaladni rajta rövidesen. Nincs nekem senkim, csak ők. Ismét a kenetteljes tónus. Édesanyám és a testvéreim. Értük élek, értük csinálom.

Hallgatnak.

Csajod sincs?

Á. Vén geci vagyok, mit csajozzak. Azt se tudom már, hogyan kell. Még mikor fénykoromban, gondolhatod! Sanya kérkedően megvillantja foghíjas mosolyát.

Hagyjad már, nem vagy te öreg.

Túl sokat éltem, túl sokat láttam, amiatt van. Meg tudod, mi? Sanya közelebb lép Babetthez. Mértéktelenül dől belőle az édeskés pacsuliszaggal kevert öblítőillat. Bizalmaskodón lecsavarja a hangerejét. Meg van halva a kukacom. Gyógyszertől. Rázogatom, mutatja a levegőben megejtő, szinte közömbös természetességgel, Babett eddig fékezett vigyora elnyílik, arcán az egzotikumnak kijáró mohó érdeklődés, pöckölgetem, és semmi. Teljes konyulatba tette magát.

Babett tágra nyílt szemmel felkacag. Jó fura vagy azért. Diszkréten hátrál egy lépést, csípőre igazítja a kezét, és megszánkáztatja a pillantását Sanya enyhén kihízott izompólós, motorosdzsekis, koptatott farmeres, zömök testi valóján. A lábán a végül sikeresen leimádkozott, vadiúj, hivalkodóan fehér habszivacstalpú tornacipő helyett Csabi túlméretes, kockás mamusza kicsit röhejes hatást kelt.

Fura, mi? Sanya szeme kihívóan villog. Nevet. Babett is nevet. Nevetnek. Snitt. Olyan váratlan és radikális a mimikai átrendeződés, hogy Babett lemarad róla. Pár pillanatig egyedül nevet tovább. Ja, fura, dűnnyögi maga elé Sanya keserűen felhúzott ajakkal. Babett megszeppenve elhallgat. Sanya ráemeli a tekintetét. A szemöldöke sebesüléstől kínlódó, szőrös hernyó.

De azért lehet szeretni, nem? Sok vagyok néha, tudom. Néha nem érzem a határt. De lehet azért szeretni, nem?

Megtudnák. Csak ránéznének, és tudnák. Na és? És akkor mi lenne? Biztos nevetnének. Úgy érte, nem kinevetnék, együtt nevetnének velem. Ezek szerint Csabi is nevetne. Nevetnének. Végül is a közeli hozzátartozói. Csak nevetnének egyet. Babett hozzá tartozik. Mármint egymáshoz tartoznak, valamilyen mértékben már egymáshoz tartoznak. Babett csak nevetne. Lehet, el kéne szívniuk hárman egy cigit. Végül is ezek a hozzátartozói. Hozzá tartoznak. Vagyis ő tartozik hozzájuk. Nem is érti, miért nem akarja megosztani velük a cigijét, ami eleve a közös cigijük Babett-tel. Nem is érti, hogy lehet ilyen paranoid. Ez a második cigi leszállóága. Csak nevetnének egyet. Ülénének a nappaliban, Babett és ő a kanapén, Sanyi a fotelben, szívják a cigit, nevetnének. Vasárnap van, végül is. Van idő. Nevetnének. Sanyi és Babett nevetnének. Csabi görnyedten ül. Az ablak nyitva, de még mindig érezni a dohányszagot.

Tudok lávalámpát, érdekel? Van róla kép telón. Sanya elvetődik a kanapén. Szétdobja magát. Kettőezerkettőbe'. Vagy ötbe', most nem emlékszek. Nagyon patika, többféle szín, amit akartok. Elhozom ide, ha úgy van, semmi postaköltség. Na?

Muti. Babett jóindulatú, anyáskodó mosollyal kucorodik mellé. Felhúzza a lábát, terpeszt, fészkelődik. Banánmintás, kissé kibolyhosodott és kinőtt, legalábbis Csabi szerint a kellesénél feszesebb mackónadrág van rajta. Csabi lopva a felhúzott lábai közé les, vajon tényleg látszik, hogy nincs rajta bugyi, vagy csak azért látja, mert tudja. Dudorodó szeméremdombját kettészeli a varrás, kirajzolva a nagyajkak barázdáit. Se melltartó, se bugyi. Míg Tátika ültében megemelkedve a telefonja után kotorászik a farzsebében, Csabi némán artikulálva, kezei sietős egymás felé közelítgetésével pantomimezik Babettnek. Babett nem érti. Mi az, tátogja vissza. Csabi rosszkedvűen legyint. Fáj a háta. Észre sem veszi, hogy megint görnyed, pedig hátradőlhetne a fotelben.

Ilyen csillámos lófasz is van benne, azt nézegetem, és megnyugszom. Sötétbe rám kerül a frász. Egész éjjel be van kapcsolva ez a szar, hogy ha felébredek, és érzem, hogy kerül rám a frász, csak oda kelljen nézzek, és megnyugszom. Sanya közelebb húzódik Babetthez, az orra alá dugja a telefont. Várjál, ez nem az. Ez én vagyok melóhelyen. Izzadok, mint a geci, mi? Gatyáig leizzadtam, mint aki összehugyozta magát. Ezeket a raklapokat cipeltem egész nap, ekkorákat. Ez is én vagyok. Na. Itt a lámpa. Jó, mi? Egész éjszaka el lehetne zombulni előtte.

Tényleg fless, bólogat gyermeki lelkesedéssel Babett.

Csabi a konyhai óra felé sandít. Sanyi, nem azért, de végül is miért. Meny. Khm. Én szív. Na. Tudod. Krádog. Ha bármiben. Nagyot nyel, mint akinek a torkán akadtak a mondattörmelékek. Sanya és Babett bamba csodálkozással pislognak fel rá a kanapéról. Megint ugyanolyan a fejük. Ez képtelenség. Ez az egész egy téboly.

Mit akarsz, Sanyi? Csabiból pont az a verzió buggyan ki, amit ilyen formában biztos, hogy nem állt szándékában megkérdezni, de ami pontosan ilyen formában keringett a tudatában attól a pillanattól fogva, hogy a Sanyi bármifajta előzetes egyeztetés nélkül dörömbölni kezdett az ajtaján. Amikor a Sanyi se szó, se beszéd megjelenik, és terepszemlézése során glettelessel, szilózással, fűtőrendszerrel, szigeteléssel kapcsolatos kérdéseket szeg a nyomában koslató, inkompetenciáját mélyen átélő Csabinak, amikor beszámol élete nehézségeiről, hogy épp milyen építkezésen, autómosóban, biztonsági szolgálatnál vagy étteremben lejsztol túlórában, felturbózva Csabi amúgy is konstans büntudatát, amikor a bátyjuk és az édesanyjuk élete nehézségeiről számol be, még tovább turbózva Csabi felturbózott büntudatát, és amikor otthonosan felfedezi a hűtőszekrényt, időről időre az iránt érdeklődve, Csabinak háttal, kitakarva a kajákat, hogy ez vagy az mi a lófasz, mintha Csabinak keresztül kellene látnia a testén, akkor Csabi nagyon jól tudja, hogy ez mind csak a késleltetés. Hogy a Sanyi valamire készül. És ő maga sem tudja, hogy mire, ez benne a legkétségbeejtőbb. Hogy készül egyáltalán bármire is. A Sanyi az valahogy megtörténik az emberrel, mint az időjárás. A Sanyi önmagát is csak úgy elszenvedi, bármiféle belső egyeztetés vagy koncepció nélkül. Csabi legalábbis így képzelem. Csabi nem szeretné úgy képzelem, hogy a Sanyi előre megfontoltan készül valamire. Csabi nem szeretne rosszhiszemű lenni, mert már a Sanyi pusztá látványától magasabb fordulatszámra kapcsol benne a büntudat motorja, de még így sem képes túlbrummogni a kérdést, hogy mégis mire készül a Sanyi, mit akar már megint a Sanyi, és hány büntudatos percet vagy órát kell végigfeszengeni, mire ez mindkettejük számára kiderül.

Hogyhogy mit, bámul Sanya. Hát csak így jöttem. Dumáztatni. Eldumáztatni a dolgokról. Testvérek vagyunk, nem? Csak kell ránézzek időnként a kisöcsémre, nem? Na. Én is azt gondolom. Örülök az egyetértésnek.

Én amúgy kaják lehet akarok otthonra ilyen baromságot. Babett keresetlen mozdulattal kiveszi a telefont Sanya kezéből. Rózsaszínbe' van? Ránagyít a képre. Lejjebb csúszik a kanapén, terpesze még tovább nő. Csabi nem érti, mit lehet ennyit nézni egy lávalámpán, ami nyilván pont ugyan-

olyan, mint az összes többi lávalámpa. Ha egyáltalán a lávalámpát nézi, és nem a raklapot vagy valami mást, amit egyáltalán nem kéne néznie. Csabi a maga részéről egyáltalán nem nézegetné a képeket a Sanyi telefonjában. A Babett az mindenbe belemászik, beletapicskol, a saját múltját is beleértve, amit Csabi szerint annyira nem kéne bolygatni.

Persze hogy van. Ha nincs, majd el lesz intézve, hogy legyen. Sanya Babettre hunyorít. Megvannak a kapcsolataim, ne félj. Kettőfélbe, hülyének is megéri. De tudod, mit, neked megoldjuk kettőbe. Menne a hajadhoz, mi? Finoman meghuzigálja Babett egyik rózsaszínű tincset. Nem műanyag ez, te?

Babett nevet. Továbbra is a telefonra tapadva oldalba löki Sanyát a könnyökével.

Sanyi, ne haragudj, tesz újabb erőtlen kísérletet Csabi, nem akarok ünneprontó lenni, tényleg, csak, tudod, nekünk is volna ma dolgunk.

Babett ártatlanul felpillant. Milyen dolgunk?

Sanya nagyokat derül. Figyeld a gádzsit, mutogat Babettre. Országos cimborám.

Te akartál elmenni a. Elmenni a.

Sanya kajánul hegyezi a fülét.

Mondd már. Tudod, a. Az a. Az a izé, a. Ahol. Na.

Babett a homlokát ráncolva, részvéttelenül tanulmányozza a belúpolódott Csabit, mintha segélykérő vonásai közül lehetne kibogarászni a megoldást. Ja, hogy a Kultkazamatára gondolsz?

Igen! Igen! Arra, csap le vörösödő fejjel Csabi. Már maga sem tudja, mire gondolt, ha gondolt egyáltalán bármire is.

Mindegy, már nem érdekel, biggyeszi az ajkát Babett. Visszadobja Sanya ölébe a telefont. Ásít, felkel, kéjes nyöszörgéssel nyújtózik. A kávéfőző felé csoszog. Sznob gecik verdesik a faszt. Unom már az egészet.

Csabit iszonyat és megkönnyebbülés hullámai nyaldossák két irányból.

Kértek ti is?, pillant hátra a válla fölött Babett. Aztán szerintem hajtok egy cigit.

Csabira menthetetlenül tör rá a szarhatnék. Ekkor jut eszébe, hogy még mindig nem szedte össze a Sanyi dekkjét a belső kertben.